יום ד', י"ז בשבט תשס"ו (15 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"טעם של אחדות" [המשך הסיפור מאתמול]
=... נמנעו אף מקשר עין עם אורחי המלון האחרים ששמו לב להם אך לא ידעו מי הם ומה הביא אותם להיות במלון. הם רק ראו שהקבוצה "לא נקלטה"...
ואולם, במשך היום, אורחים בודדים נגשו אל הקבוצה, הציגו את עצמם, שאלו לשלומם של חברי הקבוצה, והחלו להכיר חלק מהנוער, מאין באו, וכו'. עד שבת בבוקר, כבר כולם הכירו בקבוצה ובמצבם. באמצע התפילה, קם אחד האורחים – רב ממיאמי שבארה"ב וביקש לעשות מגבית למען ילדים אלה. גייסו מספיק תרומות כדי לרכוש להם תפילין, ציציות, סידורים וחומשים ועוד מצרכים בסיסיים לאורח חיים יהודי.
כאשר התכנסו לקראת סעודה שלישית, הילדים כבר הרגישו בנוח, "בבית" כמעט. הבחורים שבקבוצה שרו שירי ישראל ושירים יהודיים שלמדו באיגוד הנוער היהודי הגרוזיני בטביליסי, עיר מוצאם. אנשים משולחנות אחרים בחדר האוכל הצטרפו, ותוך זמן קצר כל אחד במלון השתתף בשמחתה של הקבוצה.
פנה אלי מישהו לבקש ממני לומר דברי ברכה לקבוצה בשעה מאוחרת יותר, לאחר צאת שבת קודש. בתחילה, היססתי, כיוון שידעתי שאין חברי הקבוצה מבינים את השפה שלי (אנגלית). בכל-זאת, מדריכם תמורי הבטיח לי כי אם אדבר 'לאט, לאט', הוא יבין אותי ויוכל לתרגם את דברי לנוער הצמאים כל-כך לחיים יהודיים. הסכמתי, ובשעה מאוחרת – יחד עם תמורי ורבים מאורחי המלון – דברתי עם כל הקבוצה מגרוזיה למשך כמה דקות. אחרי כל כמה משפטים, תמורי היה מתרגם להם את מה שאמרתי.
ואז... תמורי עצמו ביקש לומר כמה דברים.
כולנו תהינו – מה יאמר? הוא כבר הודה לבעלי המלון, לכל אלה שנענו למגבית בבוקר, ולכל אחד שנוכח - על החום והאהבה שהעניקו להם בזמן הקצר שהיו ביחד. מה יוסיף עכשיו? התשובה לא איחרה להגיע. מה שתמורי אמר יהיה חרות לעולם בזכרונותם של אלה שזכו להיות שם באותם הרגעים היקרים.
תמורי התחיל שוב בדברי הודיה לכל אחד על מה שעשו בשביל הבחורים והבחורות, שעוד מעט הוא ילווה אותם חזרה למולדתם. ואז, להפתעתינו, הוא הביא לימוד מהגמרא, ממסכת **תענית** – אותו סיפור על **חוני המעגל** שאודותיו למדנו שלשום, בט"ו בשבט. חוני, אחרי יקיצתו מ- 70 שנות שינה, התאכזב נורא מכך שאף אחד לא הכיר אותו, ולא האמינו לו שהוא אמנם הוא – אותו חוני המעגל שנעלם לפני כה הרבה שנים! בצער רב, הזכיר תמורי, צעק חוני אל הקב"ה – "או חברותא או מיתותא" [או חברה או מיתה]. אם אין לו חברים בעולם, מוטב שלא יחיה.
המשיך תמורי. "למשך 70 שנה אחיי ואחיותיי ברוסיה הסובייטית 'ישנו'. ל- 70 השנים הללו, הקשר שלנו עם עולם החיצון כמעט ולא היה. אנחנו יודעים כל-כך מעט על היהדות שלנו, ורוצים לדעת יותר. רקע, כמעט ואין לנו. אנחנו רוצים ללמוד. אנא מכם, עזרו לנו! תהיו אתם החברים שאנו מחפשים. תלמדו אותנו, תעודדו אותנו והשרו אותנו בתקוה. כי אם אתם, ואחרים כמוכם, לא תעשו כן, ולא תהיו איתנו במסע שלנו חזרה לחיק המשפחה היהודית, אזי ... גורלנו לחזור לרוסיה ולמות, כיהודים פשוטים. "או חברותא או מיתותא".
[בע"ה, הסיום יבוא]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **<u>רביעי</u>**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל